

'Lang leve polarisatie' Nadia Bouras en Sara Polak gingen in debat over Gaza, in de kerk. 'Onbegrijpelijk dat dit gesprek niet op de universiteit wordt gevoerd'

2

Generatiekloof Boomers vs. Gen Z op kantoor

4

15

Oordoppen Concerten in studentenkamers

Academische vrijheid?

Kunnen academici ook activist zijn? Mogen onderzoekers een snelweg blokkeren (en met of zonder toga)? 'Als we het allemaal eens zijn, komt de wetenschap niet verder'

6

Twaalf uur repeteren, dan feesten Bij het Nederlands Studentenorkest gaan musiceren, feesten en drinken hand in hand. *Mare* ging kijken in het trainingskamp. 'Muzikanten zuipen niet en slapen veel: wij doen precies het tegenovergestelde'

11

‘Muzikanten drinken niet en slapen veel. Wij doen precies het tegenovergestelde’

De avond van de laatste koepauze van de avond wordt gebruikt om even op te bank neer te ploegen, thee te drinken of een mandarijntje te eten. Voor meer is er geen tijd. Het is best krankzinnig: vier uur spelen en dan feesten, zegt trombonist Thomas Maris, derdejaars student natuurkunde in Leiden. Hij doet voor de tweede keer mee met het koeren zit dit jaar in het bestuur. Als een van de weinige orkestleden die niet drinkt is hij heel moe, maar niet brak. Het is ook best moeilijk uit te leggen wat dit project zo bijzonder maakt. Helemaal als je aan vrienden vertelt: we zitten twaalf uur op een dag klassieke muziek te spelen. Maar daarna gaan we naar de bar en dan wordt het wel echt heel leuk hoor, dan gaan we echt los. Je krijgt er een enorm groepsgevoel van, vertelt Maris. Je bent zo intensief met elkaar bezig, en muziek, zeker op dit niveau, is best wel iets emotioneels dus je stelt je met elkaar open om die mooie muziek te maken. En je zit gewoon tien repetitiedagen lang met elkaar opgescheept. Als je zo weinig slaapt, heb je soms wel een vervelend buitje en dan zit je ook naast elkaar. Dus je leert elkaar echt goed kennen.

Aan het eind van de repetitie komt het bestuur van het Amsterdamse Sweelinck Orkest binnen, de gasten van de avond. Terwijl ze een zelf gefabriceerde zeepkist-bootconstructie met zich meeslepen zingen ze, gekleed in piratenouts, een tekst op de wijs van de Welleman. Het fees hema van de avond: Piraat je horen. En nu gaan we zuipen, roept een orkestlid met gemaakt hoge stem. Ja, piepen vijf anderen terug.

Ik heb helemaal geen piratenkleding, zegt Markus terwijl ze naar haar slaapkamer loopt. Vier stapelbedden staan in een u-vorm tegen elkaar aangedrukt in de kamer en op de vier vrije vierkante meters trekken vijf studenten alle verkleedkleren die ze hebben meegenomen uit hun tas, op zoek naar de perfecte piratenout. Ik ben wel moe nu, zucht Markus. Afgedraaid, vult een kamergenoot aan, die een rood-wit gestreepte pofbroek tevoorschijn tovert. Welke sportlegging staat hier vreselijker bij? De rode of de zwarte? In de gangen tussen de slaapzaal is het proppen om allemaal een plekje voor de spiegels te bemachtigen. Op de vloer liggen koersers en kleding die niet meer in de slaapkamer pasten. Terwijl de meesten hun make-up en kleding voor het feestje aan het regelen zijn, komt uit een kamer nog het geluid van twee dwarsvloten die samen een melodie herhalen.

Bij binnenkomst op het feest krijgt iedereen een shotje rum. Vervolgens moeten de landroepen over de plank lopen die over een rij stoelen is gelegd, en het feestje binnenspringen. De grootste uitdaging is niet uitglijden op de spekgladde dansvloer, die na de feestjes van de afgelopen dagen al een permanente biergeur afstoot. Een handvol studenten blijkt toevallig een ooglapje bij zich te hebben. Het merendeel heeft een multifunctionele bandana op weten te diepen, die vanavond dienst doet als piratenhoofddoek. Met eyeliner wordt de Jack Sparrow-look nagebootst. Op de meeste wangen prijkt een lieten.

> Ook de laatste koepauze van de avond wordt gebruikt om even op te bank neer te ploegen, thee te drinken of een mandarijntje te eten. Voor meer is er geen tijd.

Het is best krankzinnig: vier uur spelen en dan feesten, zegt trombonist Thomas Maris, derdejaars student natuurkunde in Leiden. Hij doet voor de tweede keer mee met het koeren zit dit jaar in het bestuur. Als een van de weinige orkestleden die niet drinkt is hij heel moe, maar niet brak. Het is ook best moeilijk uit te leggen wat dit project zo bijzonder maakt. Helemaal als je aan vrienden vertelt: we zitten twaalf uur op een dag klassieke muziek te spelen. Maar daarna gaan we naar de bar en dan wordt het wel echt heel leuk hoor, dan gaan we echt los. Je krijgt er een enorm groepsgevoel van, vertelt Maris. Je bent zo intensief met elkaar bezig, en muziek, zeker op dit niveau, is best wel iets emotioneels dus je stelt je met elkaar open om die mooie muziek te maken. En je zit gewoon tien repetitiedagen lang met elkaar opgescheept. Als je zo weinig slaapt, heb je soms wel een vervelend buitje en dan zit je ook naast elkaar. Dus je leert elkaar echt goed kennen.

Aan het eind van de repetitie komt het bestuur van het Amsterdamse Sweelinck Orkest binnen, de gasten van de avond. Terwijl ze een zelf gefabriceerde zeepkist-bootconstructie met zich meeslepen zingen ze, gekleed in piratenouts, een tekst op de wijs van de Welleman. Het fees hema van de avond: Piraat je horen. En nu gaan we zuipen, roept een orkestlid met gemaakt hoge stem. Ja, piepen vijf anderen terug.

Ik heb helemaal geen piratenkleding, zegt Markus terwijl ze naar haar slaapkamer loopt. Vier stapelbedden staan in een u-vorm tegen elkaar aangedrukt in de kamer en op de vier vrije vierkante meters trekken vijf studenten alle verkleedkleren die ze hebben meegenomen uit hun tas, op zoek naar de perfecte piratenout. Ik ben wel moe nu, zucht Markus. Afgedraaid, vult een kamergenoot aan, die een rood-wit gestreepte pofbroek tevoorschijn tovert. Welke sportlegging staat hier vreselijker bij? De rode of de zwarte? In de gangen tussen de slaapzaal is het proppen om allemaal een plekje voor de spiegels te bemachtigen. Op de vloer liggen koersers en kleding die niet meer in de slaapkamer pasten. Terwijl de meesten hun make-up en kleding voor het feestje aan het regelen zijn, komt uit een kamer nog het geluid van twee dwarsvloten die samen een melodie herhalen.

Bij binnenkomst op het feest krijgt iedereen een shotje rum. Vervolgens moeten de landroepen over de plank lopen die over een rij stoelen is gelegd, en het feestje binnenspringen. De grootste uitdaging is niet uitglijden op de spekgladde dansvloer, die na de feestjes van de afgelopen dagen al een permanente biergeur afstoot. Een handvol studenten blijkt toevallig een ooglapje bij zich te hebben. Het merendeel heeft een multifunctionele bandana op weten te diepen, die vanavond dienst doet als piratenhoofddoek. Met eyeliner wordt de Jack Sparrow-look nagebootst. Op de meeste wangen prijkt een lieten.

> Ook de laatste koepauze van de avond wordt gebruikt om even op te bank neer te ploegen, thee te drinken of een mandarijntje te eten. Voor meer is er geen tijd.

Het is best krankzinnig: vier uur spelen en dan feesten, zegt trombonist Thomas Maris, derdejaars student natuurkunde in Leiden. Hij doet voor de tweede keer mee met het koeren zit dit jaar in het bestuur. Als een van de weinige orkestleden die niet drinkt is hij heel moe, maar niet brak. Het is ook best moeilijk uit te leggen wat dit project zo bijzonder maakt. Helemaal als je aan vrienden vertelt: we zitten twaalf uur op een dag klassieke muziek te spelen. Maar daarna gaan we naar de bar en dan wordt het wel echt heel leuk hoor, dan gaan we echt los. Je krijgt er een enorm groepsgevoel van, vertelt Maris. Je bent zo intensief met elkaar bezig, en muziek, zeker op dit niveau, is best wel iets emotioneels dus je stelt je met elkaar open om die mooie muziek te maken. En je zit gewoon tien repetitiedagen lang met elkaar opgescheept. Als je zo weinig slaapt, heb je soms wel een vervelend buitje en dan zit je ook naast elkaar. Dus je leert elkaar echt goed kennen.

Aan het eind van de repetitie komt het bestuur van het Amsterdamse Sweelinck Orkest binnen, de gasten van de avond. Terwijl ze een zelf gefabriceerde zeepkist-bootconstructie met zich meeslepen zingen ze, gekleed in piratenouts, een tekst op de wijs van de Welleman. Het fees hema van de avond: Piraat je horen. En nu gaan we zuipen, roept een orkestlid met gemaakt hoge stem. Ja, piepen vijf anderen terug.

Ik heb helemaal geen piratenkleding, zegt Markus terwijl ze naar haar slaapkamer loopt. Vier stapelbedden staan in een u-vorm tegen elkaar aangedrukt in de kamer en op de vier vrije vierkante meters trekken vijf studenten alle verkleedkleren die ze hebben meegenomen uit hun tas, op zoek naar de perfecte piratenout. Ik ben wel moe nu, zucht Markus. Afgedraaid, vult een kamergenoot aan, die een rood-wit gestreepte pofbroek tevoorschijn tovert. Welke sportlegging staat hier vreselijker bij? De rode of de zwarte? In de gangen tussen de slaapzaal is het proppen om allemaal een plekje voor de spiegels te bemachtigen. Op de vloer liggen koersers en kleding die niet meer in de slaapkamer pasten. Terwijl de meesten hun make-up en kleding voor het feestje aan het regelen zijn, komt uit een kamer nog het geluid van twee dwarsvloten die samen een melodie herhalen.

Bij binnenkomst op het feest krijgt iedereen een shotje rum. Vervolgens moeten de landroepen over de plank lopen die over een rij stoelen is gelegd, en het feestje binnenspringen. De grootste uitdaging is niet uitglijden op de spekgladde dansvloer, die na de feestjes van de afgelopen dagen al een permanente biergeur afstoot. Een handvol studenten blijkt toevallig een ooglapje bij zich te hebben. Het merendeel heeft een multifunctionele bandana op weten te diepen, die vanavond dienst doet als piratenhoofddoek. Met eyeliner wordt de Jack Sparrow-look nagebootst. Op de meeste wangen prijkt een lieten.

> Ook de laatste koepauze van de avond wordt gebruikt om even op te bank neer te ploegen, thee te drinken of een mandarijntje te eten. Voor meer is er geen tijd.

Het is best krankzinnig: vier uur spelen en dan feesten, zegt trombonist Thomas Maris, derdejaars student natuurkunde in Leiden. Hij doet voor de tweede keer mee met het koeren zit dit jaar in het bestuur. Als een van de weinige orkestleden die niet drinkt is hij heel moe, maar niet brak. Het is ook best moeilijk uit te leggen wat dit project zo bijzonder maakt. Helemaal als je aan vrienden vertelt: we zitten twaalf uur op een dag klassieke muziek te spelen. Maar daarna gaan we naar de bar en dan wordt het wel echt heel leuk hoor, dan gaan we echt los. Je krijgt er een enorm groepsgevoel van, vertelt Maris. Je bent zo intensief met elkaar bezig, en muziek, zeker op dit niveau, is best wel iets emotioneels dus je stelt je met elkaar open om die mooie muziek te maken. En je zit gewoon tien repetitiedagen lang met elkaar opgescheept. Als je zo weinig slaapt, heb je soms wel een vervelend buitje en dan zit je ook naast elkaar. Dus je leert elkaar echt goed kennen.

Aan het eind van de repetitie komt het bestuur van het Amsterdamse Sweelinck Orkest binnen, de gasten van de avond. Terwijl ze een zelf gefabriceerde zeepkist-bootconstructie met zich meeslepen zingen ze, gekleed in piratenouts, een tekst op de wijs van de Welleman. Het fees hema van de avond: Piraat je horen. En nu gaan we zuipen, roept een orkestlid met gemaakt hoge stem. Ja, piepen vijf anderen terug.

Ik heb helemaal geen piratenkleding, zegt Markus terwijl ze naar haar slaapkamer loopt. Vier stapelbedden staan in een u-vorm tegen elkaar aangedrukt in de kamer en op de vier vrije vierkante meters trekken vijf studenten alle verkleedkleren die ze hebben meegenomen uit hun tas, op zoek naar de perfecte piratenout. Ik ben wel moe nu, zucht Markus. Afgedraaid, vult een kamergenoot aan, die een rood-wit gestreepte pofbroek tevoorschijn tovert. Welke sportlegging staat hier vreselijker bij? De rode of de zwarte? In de gangen tussen de slaapzaal is het proppen om allemaal een plekje voor de spiegels te bemachtigen. Op de vloer liggen koersers en kleding die niet meer in de slaapkamer pasten. Terwijl de meesten hun make-up en kleding voor het feestje aan het regelen zijn, komt uit een kamer nog het geluid van twee dwarsvloten die samen een melodie herhalen.

Bij binnenkomst op het feest krijgt iedereen een shotje rum. Vervolgens moeten de landroepen over de plank lopen die over een rij stoelen is gelegd, en het feestje binnenspringen. De grootste uitdaging is niet uitglijden op de spekgladde dansvloer, die na de feestjes van de afgelopen dagen al een permanente biergeur afstoot. Een handvol studenten blijkt toevallig een ooglapje bij zich te hebben. Het merendeel heeft een multifunctionele bandana op weten te diepen, die vanavond dienst doet als piratenhoofddoek. Met eyeliner wordt de Jack Sparrow-look nagebootst. Op de meeste wangen prijkt een lieten.

> Ook de laatste koepauze van de avond wordt gebruikt om even op te bank neer te ploegen, thee te drinken of een mandarijntje te eten. Voor meer is er geen tijd.

Het is best krankzinnig: vier uur spelen en dan feesten, zegt trombonist Thomas Maris, derdejaars student natuurkunde in Leiden. Hij doet voor de tweede keer mee met het koeren zit dit jaar in het bestuur. Als een van de weinige orkestleden die niet drinkt is hij heel moe, maar niet brak. Het is ook best moeilijk uit te leggen wat dit project zo bijzonder maakt. Helemaal als je aan vrienden vertelt: we zitten twaalf uur op een dag klassieke muziek te spelen. Maar daarna gaan we naar de bar en dan wordt het wel echt heel leuk hoor, dan gaan we echt los. Je krijgt er een enorm groepsgevoel van, vertelt Maris. Je bent zo intensief met elkaar bezig, en muziek, zeker op dit niveau, is best wel iets emotioneels dus je stelt je met elkaar open om die mooie muziek te maken. En je zit gewoon tien repetitiedagen lang met elkaar opgescheept. Als je zo weinig slaapt, heb je soms wel een vervelend buitje en dan zit je ook naast elkaar. Dus je leert elkaar echt goed kennen.

Aan het eind van de repetitie komt het bestuur van het Amsterdamse Sweelinck Orkest binnen, de gasten van de avond. Terwijl ze een zelf gefabriceerde zeepkist-bootconstructie met zich meeslepen zingen ze, gekleed in piratenouts, een tekst op de wijs van de Welleman. Het fees hema van de avond: Piraat je horen. En nu gaan we zuipen, roept een orkestlid met gemaakt hoge stem. Ja, piepen vijf anderen terug.

Ik heb helemaal geen piratenkleding, zegt Markus terwijl ze naar haar slaapkamer loopt. Vier stapelbedden staan in een u-vorm tegen elkaar aangedrukt in de kamer en op de vier vrije vierkante meters trekken vijf studenten alle verkleedkleren die ze hebben meegenomen uit hun tas, op zoek naar de perfecte piratenout. Ik ben wel moe nu, zucht Markus. Afgedraaid, vult een kamergenoot aan, die een rood-wit gestreepte pofbroek tevoorschijn tovert. Welke sportlegging staat hier vreselijker bij? De rode of de zwarte? In de gangen tussen de slaapzaal is het proppen om allemaal een plekje voor de spiegels te bemachtigen. Op de vloer liggen koersers en kleding die niet meer in de slaapkamer pasten. Terwijl de meesten hun make-up en kleding voor het feestje aan het regelen zijn, komt uit een kamer nog het geluid van twee dwarsvloten die samen een melodie herhalen.

Bij binnenkomst op het feest krijgt iedereen een shotje rum. Vervolgens moeten de landroepen over de plank lopen die over een rij stoelen is gelegd, en het feestje binnenspringen. De grootste uitdaging is niet uitglijden op de spekgladde dansvloer, die na de feestjes van de afgelopen dagen al een permanente biergeur afstoot. Een handvol studenten blijkt toevallig een ooglapje bij zich te hebben. Het merendeel heeft een multifunctionele bandana op weten te diepen, die vanavond dienst doet als piratenhoofddoek. Met eyeliner wordt de Jack Sparrow-look nagebootst. Op de meeste wangen prijkt een lieten.

> Ook de laatste koepauze van de avond wordt gebruikt om even op te bank neer te ploegen, thee te drinken of een mandarijntje te eten. Voor meer is er geen tijd.

Het is best krankzinnig: vier uur spelen en dan feesten, zegt trombonist Thomas Maris, derdejaars student natuurkunde in Leiden. Hij doet voor de tweede keer mee met het koeren zit dit jaar in het bestuur. Als een van de weinige orkestleden die niet drinkt is hij heel moe, maar niet brak. Het is ook best moeilijk uit te leggen wat dit project zo bijzonder maakt. Helemaal als je aan vrienden vertelt: we zitten twaalf uur op een dag klassieke muziek te spelen. Maar daarna gaan we naar de bar en dan wordt het wel echt heel leuk hoor, dan gaan we echt los. Je krijgt er een enorm groepsgevoel van, vertelt Maris. Je bent zo intensief met elkaar bezig, en muziek, zeker op dit niveau, is best wel iets emotioneels dus je stelt je met elkaar open om die mooie muziek te maken. En je zit gewoon tien repetitiedagen lang met elkaar opgescheept. Als je zo weinig slaapt, heb je soms wel een vervelend buitje en dan zit je ook naast elkaar. Dus je leert elkaar echt goed kennen.

Aan het eind van de repetitie komt het bestuur van het Amsterdamse Sweelinck Orkest binnen, de gasten van de avond. Terwijl ze een zelf gefabriceerde zeepkist-bootconstructie met zich meeslepen zingen ze, gekleed in piratenouts, een tekst op de wijs van de Welleman. Het fees hema van de avond: Piraat je horen. En nu gaan we zuipen, roept een orkestlid met gemaakt hoge stem. Ja, piepen vijf anderen terug.

Ik heb helemaal geen piratenkleding, zegt Markus terwijl ze naar haar slaapkamer loopt. Vier stapelbedden staan in een u-vorm tegen elkaar aangedrukt in de kamer en op de vier vrije vierkante meters trekken vijf studenten alle verkleedkleren die ze hebben meegenomen uit hun tas, op zoek naar de perfecte piratenout. Ik ben wel moe nu, zucht Markus. Afgedraaid, vult een kamergenoot aan, die een rood-wit gestreepte pofbroek tevoorschijn tovert. Welke sportlegging staat hier vreselijker bij? De rode of de zwarte? In de gangen tussen de slaapzaal is het proppen om allemaal een plekje voor de spiegels te bemachtigen. Op de vloer liggen koersers en kleding die niet meer in de slaapkamer pasten. Terwijl de meesten hun make-up en kleding voor het feestje aan het regelen zijn, komt uit een kamer nog het geluid van twee dwarsvloten die samen een melodie herhalen.

Bij binnenkomst op het feest krijgt iedereen een shotje rum. Vervolgens moeten de landroepen over de plank lopen die over een rij stoelen is gelegd, en het feestje binnenspringen. De grootste uitdaging is niet uitglijden op de spekgladde dansvloer, die na de feestjes van de afgelopen dagen al een permanente biergeur afstoot. Een handvol studenten blijkt toevallig een ooglapje bij zich te hebben. Het merendeel heeft een multifunctionele bandana op weten te diepen, die vanavond dienst doet als piratenhoofddoek. Met eyeliner wordt de Jack Sparrow-look nagebootst. Op de meeste wangen prijkt een lieten.

> Ook de laatste koepauze van de avond wordt gebruikt om even op te bank neer te ploegen, thee te drinken of een mandarijntje te eten. Voor meer is er geen tijd.

Het is best krankzinnig: vier uur spelen en dan feesten, zegt trombonist Thomas Maris, derdejaars student natuurkunde in Leiden. Hij doet voor de tweede keer mee met het koeren zit dit jaar in het bestuur. Als een van de weinige orkestleden die niet drinkt is hij heel moe, maar niet brak. Het is ook best moeilijk uit te leggen wat dit project zo bijzonder maakt. Helemaal als je aan vrienden vertelt: we zitten twaalf uur op een dag klassieke muziek te spelen. Maar daarna gaan we naar de bar en dan wordt het wel echt heel leuk hoor, dan gaan we echt los. Je krijgt er een enorm groepsgevoel van, vertelt Maris. Je bent zo intensief met elkaar bezig, en muziek, zeker op dit niveau, is best wel iets emotioneels dus je stelt je met elkaar open om die mooie muziek te maken. En je zit gewoon tien repetitiedagen lang met elkaar opgescheept. Als je zo weinig slaapt, heb je soms wel een vervelend buitje en dan zit je ook naast elkaar. Dus je leert elkaar echt goed kennen.

Aan het eind van de repetitie komt het bestuur van het Amsterdamse Sweelinck Orkest binnen, de gasten van de avond. Terwijl ze een zelf gefabriceerde zeepkist-bootconstructie met zich meeslepen zingen ze, gekleed in piratenouts, een tekst op de wijs van de Welleman. Het fees hema van de avond: Piraat je horen. En nu gaan we zuipen, roept een orkestlid met gemaakt hoge stem. Ja, piepen vijf anderen terug.

Ik heb helemaal geen piratenkleding, zegt Markus terwijl ze naar haar slaapkamer loopt. Vier stapelbedden staan in een u-vorm tegen elkaar aangedrukt in de kamer en op de vier vrije vierkante meters trekken vijf studenten alle verkleedkleren die ze hebben meegenomen uit hun tas, op zoek naar de perfecte piratenout. Ik ben wel moe nu, zucht Markus. Afgedraaid, vult een kamergenoot aan, die een rood-wit gestreepte pofbroek tevoorschijn tovert. Welke sportlegging staat hier vreselijker bij? De rode of de zwarte? In de gangen tussen de slaapzaal is het proppen om allemaal een plekje voor de spiegels te bemachtigen. Op de vloer liggen koersers en kleding die niet meer in de slaapkamer pasten. Terwijl de meesten hun make-up en kleding voor het feestje aan het regelen zijn, komt uit een kamer nog het geluid van twee dwarsvloten die samen een melodie herhalen.

Bij binnenkomst op het feest krijgt iedereen een shotje rum. Vervolgens moeten de landroepen over de plank lopen die over een rij stoelen is gelegd, en het feestje binnenspringen. De grootste uitdaging is niet uitglijden op de spekgladde dansvloer, die na de feestjes van de afgelopen dagen al een permanente biergeur afstoot. Een handvol studenten blijkt toevallig een ooglapje bij zich te hebben. Het merendeel heeft een multifunctionele bandana op weten te diepen, die vanavond dienst doet als piratenhoofddoek. Met eyeliner wordt de Jack Sparrow-look nagebootst. Op de meeste wangen prijkt een lieten.

> Ook de laatste koepauze van de avond wordt gebruikt om even op te bank neer te ploegen, thee te drinken of een mandarijntje te eten. Voor meer is er geen tijd.

Het is best krankzinnig: vier uur spelen en dan feesten, zegt trombonist Thomas Maris, derdejaars student natuurkunde in Leiden. Hij doet voor de tweede keer mee met het koeren zit dit jaar in het bestuur. Als een van de weinige orkestleden die niet drinkt is hij heel moe, maar niet brak. Het is ook best moeilijk uit te leggen wat dit project zo bijzonder maakt. Helemaal als je aan vrienden vertelt: we zitten twaalf uur op een dag klassieke muziek te spelen. Maar daarna gaan we naar de bar en dan wordt het wel echt heel leuk hoor, dan gaan we echt los. Je krijgt er een enorm groepsgevoel van, vertelt Maris. Je bent zo intensief met elkaar bezig, en muziek, zeker op dit niveau, is best wel iets emotioneels dus je stelt je met elkaar open om die mooie muziek te maken. En je zit gewoon tien repetitiedagen lang met elkaar opgescheept. Als je zo weinig slaapt, heb je soms wel een vervelend buitje en dan zit je ook naast elkaar. Dus je leert elkaar echt goed kennen.

tournee zit je de hele tijd samen in de bus, je slaapt bij

gastgezinnen. Doordat we samen in dat dagritme zitten, houdt iedereen het vol. En als je dan aan het eind van de

maand thuiskomt, stort je in.

Het zijn intensieve dagen die niet gaan vervelen, zegt

Markus. Zo n grote symfonie als Mahler bevat zoveel

kleine details, je bent er eigenlijk nooit klaar mee. Als

je het speelt, ben je zo actief met de muziek bezig, dan

hoor je elke keer wat anders. Daardoor wordt het nooit

saai. Het is een heel fijn gevoel als je met z'n allen aan het

spelen bent.

Dat herkent Maris ook. Er zit zoveel in, er is zoveel te

vinden. Als je zo lang bezig bent met een stuk, dan ken je

gewoon elk detail. Tijdens de concerten weet je precies

wat er gaat komen, wie wat gaat doen: wie wat goed

kan of wie ergens juist heel hard aan gewerkt heeft. Dat

maakt het zo bijzonder. Ik probeer het aan het publiek

ook niet uit te leggen: als je het hoort, merk je wel wat er

zo mooi aan is.

Om klokslag tien uur klimt dirigent Burghgraef weer op

de bok. Het orkest stemt af, de laatste studenten zoeken

snel hun plek op en de repetitie gaat van start. Nog vijf

uur te gaan voor het volgende feestje.

Nederlands Studentenorkest : Laat je horen.

Maandag 8 februari, 19.30 uur, in de Stadsgehoorzaal in

Leiden. Tickets: studenten €10,- op vertoon van studen-

tenpas, niet-studenten €15,-

Hoe Gustav Mahler zijn vrouw Alma via een contract verbod te musiceren

Er wordt te weinig werk vertolkt van vrouwelijke componisten, vindt het koeren, en dat moet veranderen. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit iets van een vrouw heb gespeeld.

Het koeren staat dit jaar in het teken van de relatie tussen Gustav en zijn vrouw Alma Mahler.

Alma was ook componist, zegt violist Jose van Overeem (1997), student Literatuurwetenschappen in Leiden en perschef bij het koeren.

Toen zij zich verloofde met Gustav stuurde hij haar een liefdescontract. Daarin stond dat ze niet meer mocht componeren nadat ze getrouwd waren en dat Alma haar muziek ook niet meer mocht uitvoeren, want er kan maar één componist in een huishouden zijn en dat ben ik, het genie, Gustav Mahler, dat snap je. Alma was toen heel jong, begin jaren twintig. Ze mocht vanaf die leeftijd haar muziek niet verder ontwikkelen. Dat is exemplarisch voor veel muziek, maar zeker in de klassieke muziek. Er wordt voornamelijk muziek van mannen gespeeld.

We willen Alma's verhaal vertellen, maar ook over het al-

gemeen de boodschap overbrengen dat vrouwen meer podium moeten krijgen in de klassieke muziek. Er is ook van oudsher veel geschreven door vrouwen, maar dat wordt gewoon nooit gespeeld.

Er gebeurt steeds meer in die richting, het gaat echt wel de goede kant op, maar het gaat langzaam: als vrouw heb je weinig voorbeelden. Als je als jonge vrouw opgroeit met klassieke muziek, speel je altijd muziek van mannen. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit iets van een vrouw heb gespeeld, in orkesten al helemaal niet.

Daarom heeft het koeren dit jaar Alma te horen! Als thema. Laat je horen voor vrouwen, voor meer gendergelijkheid binnen de klassieke muziek. We gebruiken het stuk van Gustav Mahler als publiekstrekker en spelen voor de pauze een opdrachtcompositie voor sopraan en orkest, geschreven door Silvia Lanao. In dit stuk heeft Lanao verschillende liederen van Alma Mahler verwerkt.

Ik kan me niet voorstellen dat je deze muziek speelt en dan geen activistische toon aanneemt. We hebben ook een groot publiek. We hebben het podium om dat verhaal te vertellen, dus ik vind het belangrijk dat wij dat dan ook doen.

De prijs voor een Maretje bedraagt €9,- per 30 woorden, opgegeven via redactie@mare.leidenuniv.nl uiterlijk 17.00 uur maandag 16.00 uur. Maretjes aangeboden voor commerciële doeleinden worden niet geplaatst, evenmin als Maretjes waarin zaken worden aangeboden die de waarde van €4.500 te boven gaan

Doe meer met je kennis! Vrijwilligers gezocht voor één uur per week **bijles en huiswerkbegeleiding** op verschillende locaties of bij de leerling thuis. **Leiden-Noord, basisonderwijs**, 2 leerlingen. Taal en rekenen. **Voortgezet onderwijs:** *Natuur- en scheikunde 3 vmbo tl. *Taal (verslag schrijven), rekenen, mbo beveiliging, tweede jaar. *Nederlands, economie 3 havo. **Leiden-Zuid**, *4 leerlingen basisonderwijs, groep 4, 5 en 6. Woordenschat, lezen. *Ook hulp gevraagd bij organisatie van de bijles, één of twee middagen per week. Onderwijswinkel Arubapad 2 (Het Gebouw), ma, wo en do 15-17u. Tel. 071-5214256. E-mail: hdekooen@owwleiden.nl.

Mr. Roeland De Korte, **very experienced teacher, teaching Dutch, English, French and German.** All levels. For Dutch and non-Dutch speakers. Offline: teacher and one student: **the rate is €7,50 per hour**, rdkorte@xs4all.nl, +31 (0) 6 519 433 28.

Maretjes-extra zijn bedoeld voor semi-commerciële instanties. De prijs voor een Maretje-extra is €23,- incl. btw voor elke vijfentwintig woorden. U kunt deze advertenties uiterlijk op de vrijdag vóór het verschijnen van Mare opgeven bij Bureau van Vliet a.v., Wateringweg 129, 2031 EG Haarlem, | +31 (0)23-5714745, info@bureauvanvliet.com

COLOFON

Mare: Rapenburg 38, 2311 EX Leiden
Postbus 9500 2300 RA Leiden
Telefoon 071-527 7272
E-mail redactie@mare.leidenuniv.nl
Website mareonline.nl
Twitter @weekbladmare
Mastodon @weekbladmare@mastodon.online
Bluesky @mareonline.nl
Instagram @weekbladmare
Facebook: Leids Universitair Weekblad Mare
De redactie is op vrijdag gesloten.
Oplage circa 5.000

Hoofredactie: Frank Provoost
frank.provoost@mare.leidenuniv.nl

Redactie: Vincent Bongers
vbongers@mare.leidenuniv.nl
Marciëlle van der Kraan
m.w.van.der.kraan@mare.leidenuniv.nl
Sebastiaan van Loosbroek
s.p.van.loosbroek@mare.leidenuniv.nl
Mark Reid
m.a.reid@mare.leidenuniv.nl
Else van der Steeg
e.h.van.der.steeg@mare.leidenuniv.nl
Pol Koopman (stagiair)
Elena van der Kloek (stagiair)

Medewerkers: Romy van den Akker | Emiel Beinema | Lente van den Berg | Remco Breuker | Josette Daemen | Lorenzo Gerritsen | Omar Ghaly | Olaf Leeuwis | Maia de Quay

Art direction en vormgeving: Marcel van den Berg, jostmarcellis.nl

Fotografie: Taco van der Eb | Marc de Haan

Illustraties: Bas van der Schot | Bandirah | Silas.nl

Drukwerk: Rodi Rotatiedruk, Broek op Langedijk

Advertenties: Bureau van Vliet a.v.
Wateringweg 129, 2031 EG Haarlem
Telefoon 023-571 47 45 |
E-mail_sales@bureauvanvliet.com
<https://bureauvanvliet.com/advertentie/>
Weekblad

Redactieraad: Kutsal Yesilkagit (voorzitter) | Frank Israel (vice-voorzitter) | Alexander Pleijter (secretaris) | Willem van der Does | Annemarie Drahmman | Nour Eldin Emara | Rosanne Hertzberger | Zoë van Litsenburg | Frank Rensen | Marten Jesse Pot | Hermelijn Smits

Een feestje in de fusie

Op Stukafest treden muzikanten, dichters, theatermakers en cabaretiers op in studentenkamers, van een zoektocht naar de schoonheid van metal tot seksmonologen. 'Het leven is al saai en serieus genoeg.'

DOOR POL KOOPMAN

Alle Stukafest-optredens vinden donderdag 8 en vrijdag 9 februari plaats. Het eindfeest is vrijdag in De Nobel. Kaarten zijn te krijgen via www.stukafest.nl/leiden

Foto Nuala Teerink

Neem je oordoppen mee

De muziek van de band Sunday at Eight valt te omschrijven als moderne indierock met invloeden uit de jaren '60 en '70. De bandleden kennen elkaar allemaal uit Leiden. Frontman Damiaan van Noort vertelt: 'Gitarist Wouter Bontje ken ik van de middelbare school waar we als enige twee jongens het vak beeldende vorming kozen. We waren op elkaar aangewezen en zo zijn we uiteindelijk samen aan het jammen geslagen. Na het eindexamen sloot drummer Antonio Kamerling zich aan. Alleen bassist Sam van Tienhoven kennen we ergens anders van, namelijk muziekwinkel Plato.' De band timmert hard aan de weg. De laatste EP

dateert inmiddels alweer van eind 2021, maar volgens Van Noort wordt er druk aan nieuwe muziek gewerkt. 'Qua *feel* moet je denken aan de wat ruigere nummers van onze laatste EP. Je kan zeker zeggen dat we een wat rauwere kant op bewegen.' Op de vraag wat luisteraars kunnen verwachten antwoordt van Noort: 'We spelen harde, dansbare muziek. Neem dus je oordoppen mee. Het wordt een feestje.'

Sunday at Eight speelt donderdag 8 februari op Witte Singel 58c

Foto Iris Bakker

Waarom is alles zo ingewikkeld?

Cabaretier en acteur Sebastiaan de Bie maakt 'tragikomische cabaretmonologen'. Wat dat zijn, zegt hij zelf ook nog niet precies te weten. 'Zie het als een combinatie van toneel, cabaret en stand-up, maar zelf ben ik er ook nog zoekende in.' Kernthema's zijn in elk geval liefde, seks, eenzaamheid en de moeite je te verhouden tot anderen en de wereld. 'Het zijn onderwerpen die we allemaal kennen en zelf ben ik er gewoon veel mee bezig.' Momenteel werkt hij aan een nieuwe voorstelling. Waarover? 'Dat is nu precies mijn achilleshiel. Ik weet vooraf nooit zo goed wat ik

precies wil vertellen. De mensen moeten me maar vertrouwen. Nu zou ik zeggen dat het gaat over iemand die zich afvraagt waarom het leven zo ingewikkeld is en twijfelt of hij niet gewoon zélf het probleem is.' Ondanks de ogenschijnlijk zwaarvoedige thema's wil de Bie het publiek geruststellen. 'Het is ook gewoon leuk en om te lachen. Het blijft comedy. Het leven is al saai en serieus genoeg.'

Sebastiaan de Bie speelt vrijdag 9 februari op Hogewoerd 56b

Wegwijs worden in de metal

Collectief Joch bestaat uit vijf jonge vrouwen. Volgens actrices Josephine Borst en Karijn van der Wijk zit daar niet per se een bedoeling achter. Borst: 'Initieel zijn we bij elkaar gekomen om een voorstelling te maken over Goethe's *Die Leiden des jungen Werthers*.' Van der Wijk: 'Die Werther is echt overladen met emotie en zijn wanhopige zoektocht naar de liefde. Hij maakt het wel heel lastig voor zichzelf. Daar wilden we kritiek op leveren.' De combinatie bleek te werken. Op Stukafest speelt de groep de voorstelling 'RADIO KLOOTZAK'. Van der Wijk: 'Het gaat over twee presentatoren van een klassiek radiostation die zich ineens met metal moeten gaan bezighouden. Het komt voort uit onze vooroordelen over het

genre. We wilden begrijpen waarom mensen toch naar die verschrikkelijke muziek kunnen luisteren. Die zoektocht zie je terug in het stuk.' Volgens de actrices zit de voorstelling vol humor. 'Het is actueel én knullig', zegt Van der Wijk. 'Net zoals we spelen in het stuk, hebben wij ook onze weg in de metal moeten vinden. We begrijpen nu dat metal een uitlaatklep kan zijn, dat is eigenlijk ook wel iets moois.' Ook de locatie van het eerste optreden lijkt goed bij de voorstelling te passen. 'We spelen bij krakers thuis.'

Collectief Joch speelt donderdag 8 (Herensingel 2) en vrijdag 9 februari (Nieuwe Rijn 12)

Foto Danisha Chlara-Slutter

In het diepe springen

De leden van alt-rockband Painted Pillars kennen elkaar uit een studentenhuus aan de Kaiserstraat. Gitarist en zanger Eric Faassen: 'Bassist Rob Müller en ik kennen elkaar uit Dordrecht. In Leiden ontmoeten we drummer Lucas Willemssens. Dat is alleen een akoestisch drumstel op zijn kamer had staan heeft hopelijk de buren niet al te veel gestoord.' De band leerde elkaar net voor de pandemie kennen, dus optreden was in het begin niet mogelijk. 'We zijn eerst maar nummers gaan opnemen', zegt Faassen. 'Ons eerste optreden was uiteindelijk op Stukafest 2022 in de Wibar en meteen voor driehonderd man. Dat was wel even een sprong in het diepe.'

Het repertoire van de band varieert van alternatieve rock tot garagerock en post-punk. Faassen: 'Onze *performance* hangt ook een beetje van de setting af. Met Stukafest spelen we in een kamer van mensen thuis. Dat zal ook wel invloed hebben.' Volgens de band hebben de optredens van de laatste tijd de spanning weggenomen. 'We spelen strakker. Het publiek krijgen we ook beter mee. Op een gegeven moment gaan de mensen dansen.'

Painted Pillars speelt donderdag 8 februari op Hogewoerd 56b

‘Na een feestje ligt hier een creperende collega op de bank’

DOOR LORENZO GERRITSEN
FOTO TACO VAN DER EB

Wat doe je als penningmeester bij de Leidse Biologen Club?

‘Ik ben bezig met de boekhouding, maar ik help ook met het plannen van activiteiten. Twee bestuursleden zijn verantwoordelijk voor het organiseren van elke activiteit. Dit jaar zijn die extra groot, omdat de vereniging honderd jaar bestaat.

‘De jaarlijkse begroting zit rond de zestigduizend euro. Maar als je kijkt hoeveel geld er echt doorheen gaat, zit je rond een ton. Zo’n groot bedrag schrikt veel mensen af. Ik zoek een opvolger, maar veel mensen zeggen dat ze het eng vinden. Ik vind dat niet. Er is een vangnet. Ik word gecontroleerd door de kascontrolecommissie. Je moet het wel heel bont maken om de vereniging fail-liet te laten gaan.’

Waarom wilde je een bestuursfunctie?

‘Al vanaf mijn eerste jaar was ik actief bij de LBC. Het leek mij leuk om nog meer

betrokken te zijn. Ik heb hiervoor ook in de kascontrolecommissie gezeten. Daar heb ik meer geleerd over de financiële achtergrond. Jarenlang heb ik geprofiteerd van de vereniging en nu lever ik iets terug. Het is ook een beetje nobelheid.

‘Ik hoorde altijd dat je een goede band kweekt met je bestuur. Dat klopt. Je werkt heel erg intensief samen. Als je met iets zit, kan je altijd bij je bestuursgenoten terecht. Je ziet elkaar vaker dan je familie.

‘Je bent de hele dag bezig. Als je naar huis gaat, dan laat je het ook niet los. ‘s Avonds lig ik in bed en dan denk ik over alle dingen die ik nog moet doen. Bij een normale baan ben je er alleen mee bezig van negen tot vijf. Dit is ook je hobby. Daardoor gaan werken en vrije tijd langs elkaar. Zo voelt het voor mij.’

En dit is je werkplek?

‘Ja, maar ook een gezelligheidsplek waar iedereen elkaar ontmoet en chillt. Het

is elke dag open. Leden kunnen koffie of thee halen en koekjes. Na een feestje kan je hier ook een halfcreperend bestuurslid vinden op de bank.

‘Iedereen heeft zijn eigen spullen. Ik heb de frikandellencounter. Ik at altijd veel frikandellen en dat viel bij mensen op. Op een feestje werd het een keer bijgehouden en toen besloten we het maar bij te houden in mijn bestuursjaar. Mijn doel is om minstens 101 te halen, want wij zijn het 101e bestuur. Ik zit nu op 59.’

Wat is een ‘cobo’?

‘Op een constitutieborrel (afgekort cobo) feliciteren mensen het bestuur en de vereniging met hun constitutie. Dan komen er oud-besturen, leden en besturen van andere verenigingen langs. Zij feliciteren ons en geven een cadeautje en daarna nemen we een shotje. Dat noem je recipiëren. Wij hebben dan altijd een lekker shotje citroenbrandewijn.

‘We nemen dan natuurlijk niet elke keer een shotje. Je doet het op een soort ratio, een shotje op vijf water. Anders ga je echt kotsen, want je doet iets van zestig shotjes. Nu ben je alleen goed dronken.’

Wat doe je meestal bij het recipiëren?

‘Normaal vertellen de voorzitters een leuk verhaal, maar met onze zustervereniging Aesculapius hebben wij een traditie. We hebben een bakje met mos en schimmel en dat geven we telkens over en weer, zeker al langer dan zes jaar. We weten alleen niet de oorsprong van deze traditie. Maar dat hebben we wel bij meer tradities, zoals het boomknuffelen.’

Pardon?

‘Als je een eerstejaarslid bent, leg je een eed af op het boek van Darwin. Daarna word je aangetikt door onze pedelstaf, knuffel je een boom en neem je een shotje citroenbrandewijn. Dat is de traditie om officieel lid te worden.

‘Het is niet zomaar een boom. Het is onze eigen LBC-boom in de hortus. De boom is even oud als de vereniging. Op onze pedelstaf zit ook een tak van de boom en we hebben ingelijste blaadjes hangen in ons hok. Andere verenigingen noemen ons daarom ook de boomknuffelaars.’

COLUMN | OMAR GHALY

Op reis kom je tot de kern van wie je bent

Reizen is spelen met de tijd. Het gevoel dat gisteren een verre herinnering is en morgen een eeuwigheid van je verwijderd, is reden genoeg om eens in het jaar van huis weg te gaan.

Dat we graag foto's maken op vakantie berust op het misverstand dat je die ene seconde kunt vastpakken en dat je er wanneer je maar wilt naar terug kan gaan. Het uitzicht, je gedachten en gevoelens, de mensen met wie je op reis bent; soms komt het allemaal samen en ben je gelukkig. De tragiek bestaat eruit dat je ofwel je best doet om je alles te herinneren, ofwel helemaal niet doorhebt

wat er gaande is.

Op reis zie je de dingen scherper, je kunt nadenken over je leven zonder dat te worden afgeleid door de randzaken die je thuis bezighouden.

We mogen dan wel grappen maken over mensen die zichzelf zoeken tijdens hun tussenjaren in Thailand of Peru, maar waar moet je jezelf dan vinden? Zeker niet thuis waar je ergens in de sleur jezelf bent verloren.

Zo gaan de dagen dan voorbij, je bezoekt plekken die je kent van plaatjes, documentaires en filmpjes op internet. Je bent alleen met jezelf, met wildvreemden, oude en nieuwe vrienden. Je kijkt uit het raam van een auto en ziet ontelbare levens van onbekenden aan je voorbijflitsen. Je beleeft alles intenser en lijkt tot de kern te komen van wie je bent of zou willen zijn. Eigenlijk zou je eeuwig op reis willen zijn, maar zo werkt het niet.

Hoelang je ook wegblijft, ooit kom je terug. Je zal misschien

alles anders willen doen of alles bij het oude willen laten, maar je voelt je bij terugkeer een nieuw persoon. Tot je één nacht de roes hebt weggeslagen en weer aan het werk moet.

Voor je het weet, is je reis zo lang geleden, dat je het ergens opbergt in een donker kastje met herinneringen waar je misschien eens per jaar inkijkt, om te kijken of ze er nog wel liggen.

Ook ik denk veel na over wat ik nou aan het doen ben en waar ik heen wil. Aan conclusies waag ik mij niet. Ik ben nog een paar weken in Egypte. Iedere dag zie ik graven en tempels, een beter decor om in te mijmeren kan een mens zich niet wensen.

Terwijl ik dit schrijf zit ik op het dakterras van mijn hotel in Luxor, het is elf uur in de avond. Ik kijk uit over de Nijl, zie de lichten van twee kerktorens, de minaret van de Abu Al-Haggagmoskee, de resten van de Luxortempel.

Ik ga nog even niet naar huis. Misschien ben ik gelukkig, maar ik denk er niet te veel over na.

Omar Ghalay studeert Egyptologie

‘Ik denk veel na over wat ik nou aan het doen ben, maar aan conclusies waag ik mij niet’